

Ultima chemare a lui Isus

27 iunie 2005

Donald K. Short

Fără îndoială că cea mai mare dezamăgire pe care a suferit-o Hristos a fost refuzul neamului Său de a răspunde la propovăduirea Lui. Experiența Sa în ceea ce privește pocăința colectivă și botezul L-a condus să ceară același lucru de la națiunea iudaică. “De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască, și să zică: ‘Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape’” (Mat 4:17).

Ultima dată când a vorbit în public, Isus a făcut un apel la națiunea iudaică să se pocăiască. Refuzul lor a produs vaiul inimii Sale zdrobite și prezicerea ruinei naționale: “Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta. Ierusalime, Ierusalime...” (Mat 23:13-37). “Ierusalimul” reprezenta națiunea. Aceasta era o chemare la pocăință națională. Mai mult, El a declarat că: “Bărbații din Ninive se vor scula, în ziua judecății, alături de neamul acesta, și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona” (Luca 11:32). Isus dorea să spună că dacă o națiune păgână se poate pocăi, în mod sigur națiunea care pretinde a fi poporul ales al lui Dumnezeu poate face același lucru.

În aceeași ultimă predică a lui Isus, care se găsește în Matei 23, El adresează conducătorilor o serie de “vaiuri.” Dar poate că implicațiile responsabilității și pocăinței colective pe care le descrie clar sunt mai grave și mai profunde. Ascultătorii Lui au luat asupra lor “tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia” (Mat 23:35). Aceasta este întreaga desfășurare a istoriei, până în acea zi. Drumul refuzului de a se pocăi a fost deschis de Cain și până la urmă a demonstrat lumii refuzul națiunii de a se pocăi. Răstignirea, pe care ei, ca și noi, urmau să o vadă, avea să dezvăluie vrăjmășia teribilă împotriva lui Dumnezeu pe care o au, prin natura lor, toți fiii lui Adam.

Advențiștii de ziua a șaptea au crezut încă de la început că dețin un loc unic în vestirea soliilor celor trei îngeri. Ei sunt un trup chemat să “păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc 14:12). Prin aceeași înțelegere ei știu că Laodicea este ultima biserică. Chemarea pe care o are Isus pentru acest trup este în mod special pentru conducerea ei, căci este adresată “îngerului bisericii.” Dacă ei refuză să răspundă chemării, în

final organizația bisericii se va destrăma. Nu există nici un indiciu că Martorul Credincios a plănuit acest lucru.

În istoria sacră, Ninive se evidențiază ca un far, arătând că o națiune se poate pocăi. Tot trupul se poate pocăi, “de la cei mai mari până la cei mai mici” (Iona 3:5). În solia către Laodicea, Domnul Isus tânjește ca pocăința să aibă loc de sus și până jos, în toată biserica. Duhul Sfânt va face solia operativă imediat ce “îngerul” bisericii o va accepta. Apoi toate tehnicile omenești de promovare ale Babilonului vor păli.

La încheierea timpului trebuie să se întâmple ceva ce nu s-a mai întâmplat niciodată. Trebuie să se schimbe cursul a mii de ani de înfrângere. Acesta este singurul mod în care se poate desăvârși curățirea sanctuarului. Profeția lui Daniel vestește că ea va avea loc (Dan 8:14). Infidelitatea Laodiceei va fi vindecată de o pocăință denominațională. Cheia acestei realizări este solia adevărată și curată a neprihăririi prin credință. Domnul a încercat să ne-o ofere cu aproximativ 100 de ani în urmă, în 1888.